

ταιρείας τῆς Βρέμης μανθάνομεν ὅτι ἀπὸ δύο καὶ ἡμίσεος ἐτῶν συνεστήθησαν 86 βιβλιοθήκαι, ὧν 4 μεγάλαι ἐντὸς τῆς πόλεως, 10 μικρότεραι ἐντὸς τῶν πόλεων, κωμῶν καὶ χωρίων καὶ τῆς περιχώρου καὶ 72 εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τῆς βορειοδυτικῆς Γερμανίας. Ἐντὸς τῆς Βρέμης ὑπάρχουσι τρία νυκτερινὰ σχολεῖα τοῦ λαοῦ, κρύκεται δὲ νὰ ἰδρυθῶσι βιβλιοθήκαι τοῦ λαοῦ εἰς Ἀννόβερον, Ὁσναβρὺκ, Ὀλδεμβούργον, Ἔμδεν καὶ Χιλδεσάτμ. Ἡ δημαρχία τῆς Δρέσδης ἀπεφάσισε τὴν σύστασιν τριῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ λαοῦ καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐψήφισεν ἐτήσιον ποσὸν ἄξιον λόγου.

Οἱ αὐτόχθοις τῆς Ἀλάσκας. — Οἱ Ἀλεούτιοι φαίνονται νοτιονέστεροι τῶν Ἰνδῶν τῶν οἰκούντων τοὺς λειμῶνας τῶν βορειοδυτικῶν μερῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἀμερικανοὶ δὲ φυσιολό-

γοι παραδέχονται ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖνος κατωκλήθη κατ' ἀπωτάτους χρόνους ὑπὸ Ἰαπωνῶν μεταναστῶν. Ὁ ἐφημέριος τῆς Οὐναλάσκας εἶναι Ἀλεούτιος, διαφόρους ὁμιλῶν γλώσσας καὶ ὑπέρτερος κατὰ τὴν νοημοσύνην πολλῶν Εὐρωπαίων. Ὁ ἰατρός τῆς Ῥωσσοαμερικανικῆς ἐταιρείας, ὁ ἐν Χιλιοῦκ, εἶναι αὐτόχθων, διευθύνει ἀξιόλογον μετεωροσκοπεῖον καὶ ποιεῖ παρατηρήσεις σπουδαιότητας. Ὁ κυριώτερος μηχανικός εἶναι ἐπίσης αὐτόχθων. Οἱ 38 χάρται τοῦ Τεμπεγκῶφ ἐσχεδιογραφήθησαν ὑπὸ μικτογενοῦς, Κάδιν καλουμένου. Αἱ πλεῖσται τῶν οἰκιῶν τῆς Ῥωσσοαμερικανικῆς ἐταιρείας ὠκοδομήθησαν ὑπὸ ἐγγχωρίων διευθυνομένων ὑπὸ Ἀμερικανῶν ἐργολάβων, τὰ δὲ πληρώματα τῶν πλοίων τῆς ἐταιρείας συγκροτοῦσιν ἐγγχώριοι.

Υ. Σ.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΟΥ.

Εἰς τὰς χεῖράς μου στεφάνια ἔχω εὐμορφοπλεγμένα,
καὶ εἰς κἀνιστρον ὦραϊον φέρω ἄνθη μυρωδάτα·
ἀπ' αὐγῆς λεπτὴν δροσοῦλα εἶναι καταρραντισμένα,
κ' ἀπὸ χάριν κ' εὐωδίαν εἶναι ὅλα των γεμάτα.

—ο—

Δὲν τὰ σύναξα τὸ κάλλος με' αὐτὰ νὰ στεφανώσω,
ἢ ὡς εὐτυχίας φόρον με' χαρὰν νὰ τὰ δωρήσω·
στόλισμα διὰ τῆς κόρης τὰ μαλλιά δὲν θὰ τὰ δώσω,
οὔτε μέτωπον τῆς νύμφης τὸ ὦραϊον θὰ κοσμήσω.

—ο—

Τόσα ἔχουσιν ἐκεῖναι ! τῆς νεότητος τὰ ἄνθη,
ἔχουν ἄφθονα, καὶ εἶναι ὁ Παράδεισος ἐμπρὸς των·
θὰ τὰ δώσω ἐκεῖ ὅπου ἡ ζωὴ των ἐμαράνθη,
κ' ἡ σκιά τῆς κυπαρίσσου εἶναι μόνος στολισμός των.

—ο—

Τὰ εὐώδη μου στεφάνια διὰ σᾶς, νεκροί μου, ὅλα,
διὰ σᾶς τὰ λούλουδά μου τὰ ἐξέλεξα ὦραϊα·

καιρὸν ἔχετε νὰ ὀῆτε ἄνθη μας τὰ μυροδόλα,
διὰ σᾶς ἐχάθη πλέον τῆς ἀνοίξεως ἡ θέα.

—ο—

Ἐν ἐνθύμημα ὁ τάφος τοῦ ἐπάνω κόσμου θέλει,
ἂν κ' οἱ φίλοι ἀποφεύγουν τὸν θρηνώδη αὐτὸν τόπον.
Εἴσθε ὀχληροί, νεκροί μου ! φαρμακεύετε τὸ μέλι
τῆς ζωῆς των, κ' εἴσθε μαῦρα νέφη εἰς τὸν οὐρανὸν των.

—ο—

Λησμονοῦν ταχέως ὅσους κρύον χῶμα τοὺς σκεπάζει.
Δὲν φροντίζ' ἡ εὐτυχία εἰμὴ πῶς νὰ ἀπολαύσῃ.
Εἴσθε λύπη στὴν χαρὰν των, καὶ δὲν θέλει νὰ στενάξῃ,
ὅστις ἔχει νὰ τρυφήσῃ, καὶ τὴν τύχην σας νὰ κλαύσῃ.

—ο—

Διὰ σέ τὸ πρῶτον ῥόδον, διὰ σέ τὸ πρῶτον μῦρον
τρυφερὸν ἀθῶον πλάσμα, ἄνθος μαρανθὲν προώρως·
τὸ φῶς ἦσο τῆς μητρός σου, πόθων μυστικῶν ἀπείρων
σκοπὸς ἦσο ἐνιαῖος, τῆς ζωῆς τῆς μόνος ὅρος.

—ο—

Δυστυχῆς ! τὴν ἐνθυμοῦμαι· σέ ἐκράτει ὡς φρενήρης,
σ' ἐσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας, προσφιλὲς πλὴν ἄπνουν σῶμα·
ἦτο πόνου καὶ δόυνης, ἦτον ἀγωνίας πλήρης,
καὶ νὰ συνταφῇ ἐπόθει μετὰ σοῦ ὑπὸ τὸ χῶμα.

—ο—

Ἡ Ἀγγέλου ἐπιγείου ἔχουσα μορφήν τὴν θεῖαν,
ἡ περικαλλὴς παρθένος, ὑπὸ γῆν ἐνταῦθα κεῖται·
λάβε στέφανον, ὦ ἄστρον διαλάμπον εἰς χορείαν
τῶν ἀστέρων, ὅπου Πλάστης ὁ αἰώνιος ὑμνεῖται.

—ο—

Ἐκεῖ κάτω, ὑπὸ κλάδους τοὺς πενθίμους τῆς ἰτέας,
τάφος ἄσημος τὴν κόνιν ἀφανοῦς πτωχοῦ καλύπτει·
ὁ μαρμάρινος δὲ ὄγκος ὁ ὑπερηφάνου θέας,
ματαιότης μεγαλείου, τὰ ὅσα πλουσίου κρύπτει.

—ο—

Εἶναι οἰκτιρμοῦ ἀξία ἀμφοτέρων πλὴν ἡ τύχη.
Ὁ εἰς ἔχασε καρδίας δι' ἀγάπην του παλλούσας,
ἐν τῷ μέσῳ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του ἡτύχει,
καὶ κατέλιπεν ὑπάρξεις δι' αὐτὸν πικρῶς θρηνούσας.

—ο—

Ὁ δὲ ἕτερος καρδίαν σκληρὰν εἶχε· τὸ χρυσίον,
καὶ τὸν βίον του διῆλθε δυστυχῆς, μεμονωμένος.
Ἐγκατέλιπε τὸν πλοῦτον εἰς σωρὸν γυπῶν ἀθλίων,
ἡδονῆς μακρὰν γλυκείας, εὐγενοῦς τέρψεως ξένος.

Εὐσεβεῖς σπονδαὶ δακρύων τὸν πτωχὸν συχνὰ ῥαντίζουσιν,
διὰ δὲ τὸν ἄλλον λήθη καὶ ψυχρότης ἀπαισία·
τὸν σταυρὸν διὰ ἀνθέων τοῦ χειρώνακτος στολίζουσιν,
τοῦ δὲ ἄλλου μόνος κόσμος εἶναι μάρμαρα τὰ κρύα.

—ο—

Ἐδῶ κεῖται σῶμα νέου· ἄνθος ῥίψωμεν εὐῶδες!
Εἶχεν εὐγενῆ καρδίαν, βωμὸν τόσων αἰσθημάτων,
ἔρρεπε πρὸς ὅ,τι μέγα, ὑψηλὸν, ἐνθουσιῶδες,
ἐνετρύφα εἰς ἐκστάσεις, παραδείσους διαπλάττων.

—ο—

Τὸν κατέθραυσεν ἡ ὕλη ὑπὸ τὸν βαρὺν τῆς πόδα,
καὶ τοῦ βίου ἀπεγεύθη τὰς πολυειδεῖς πικρίας·
ἀπεμάρνανεν ἡ θλίψις τῆς ποιήσεως τὰ ῥόδα,
καὶ ἀπηύδησεν, ὡς θῦμα ἀναλγήτου κοινωνίας.

—ο—

Ἀναπαύονται ἐνταῦθα ἐν τῷ κόλπῳ τῆς εἰρήνης
ὁ τεμάχιον ἐν ἄρτου ἐπαιτῶν μετὰ δακρύων,
ὄντα τόσα μαρνανθέντα ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς πείνης
μετὰ γαύρου βαθυπλούτου πλείστων ἑκατομμυρίων.

—ο—

Ἐν ἰσότητι οἱ πάντες· ἡ αὐτὴ δεσπόζει τύχη,
ἡ αὐτὴ σκιά δι' ὅλους τῆς πενθίμου κυπαρίσσου,
τῶν πτηνῶν ἡ μελωδία κοινὸν κτῆμα, καὶ οἱ ἦχοι
οὓς ἀποτελεῖ ἡ αὔρα διὰ σᾶς κοινοὶ ἐξ ἴσου.

—ο—

Καὶ τὰ ἄνθη μου ὡσαύτως ὡς κοινὸν προσφέρω κτῆμα,
ὡς θυμίαμα τὸ ἄλγος τῆς πενθούσης μου καρδίας·
οἷονδ' ἥποτε καλύπτει ἕκαστον ἐνταῦθα μνημα,
ᾧ δεχθῇ ἐν ἄνθος, φόρον μυροβόλον συμπαθείας.

Δ. ΒΡΕΤΟΠΟΥΛΟΣ.